

dels af Tilslutning. Der er imidlertid det karakteristiske ved disse Meningstilkendegivelser — hvor der overhovedet følger en Motivering med — at de, som udtaler deres Tilslutning, har faaet fat paa det, der var og skulde være min Artikels Kærnepunkt og egentlige Indhold: Behandlingen af de hjemløse og forsømte Børn og Samfundets Pligt og Ansvar over for dem; hvorimod de, som har udtalt Misbilligelse, næsten alle standser ved *Maa-den*, hvorpaa Hebron-Sagen er bleven rejst, men ikke berører Sagen selv.

Misbilligelsen samler sig i de fleste Tilfælde om min Artikels Slutningslinier; men det synes mig ikke, at de, som har forarget sig over disse Linier, har læst dem rigtigt, i hvert Fald gengiver de ikke disse Liniers Indhold rigtigt. Jeg maa tilstaa, at det nu og stadig vilde undre mig, om der skulde kunne findes nogen Fader eller Moder, «der med Rette bærer dette Navn», eller nogen Kvinde »med Hjærte i Livet«, som ikke med Glæde vilde hilse »en grundig og omfattende Reform i Omsorgen, Opdragelsen og Uddannelsen af vort Samfunds værgeløseste: »de hjemløse, forsømte Børn«, og herpaa — at den rejste Bevægelse resulterer i en saadan Reform — hviler den udtalte Tak, og heraf er den betinget.

I min Artikel berørte jeg med velberaad Hu ikke de mod Fru Bransholm rejste Beskyldninger »som Menneske og Kvinde«; det, jeg med min Artikel vilde, var alene at søge at føre Debatten ind paa det Omraade, udenfor hvilket den efter min Opfattelse intet Øjeblik burde været ført. Det, der kommer Offentligheden ved, og det, Offentligheden alene bør beskæftige sig med i denne Sag, er, hvorledes de Børn, der som hjemløse eller forsømte falder i Samfundets Hænder, behandles. Dette vedkommer os alle, og her har vi alle et Ansvar.

Naar en enkelt Indsender har opfattet min Artikel som et Angreb paa *Børnehjemsfolkene*, da er det mig meget magtpaaliggende at væge mig imod denne Misforstaaelse. Der er flere Børnehjemsfolk, hvis Personligheder jeg ærer, og hvis Arbejde jeg nærer dyb Beundring for. Det synes mig, at alle gode Børnehjemsfolk maa være interesserede i: 1) at det ikke overlades Tilfældigheden, hvem der opretter og leder Børnehjem; 2) at der af dem, der vil tage det betydningsfulde

Børneopdragelsesarbejde op, kræves en grundig Uddannelse, og 3) at der sikres Børnehjemsfolkene gode pekuniære Forhold at arbejde under.

De, som føler Lyst og Kald og Evner til at blive Børneopdragere for de hjemløse, forsømte og saakaldte »forbryderiske« Børn, vil jo kun i alle Maader blive bedre i Stand til at udføre deres ansvarsfulde Arbejde og bedre beskyttet imod alle Angreb, naar de har et System bag sig, som er pædagogisk forsvarligt, naar de selv har faaet en til deres Opgave passende Uddannelse, og naar de i deres Virksomhed bliver fri for den Hindring og Hæmsko, som Fattigdom altid er.

Endnu en Bemærkning kan jeg ikke tilbageholde. Naar de Børn, der her er Tale om, kaldes »forbryderiske« eller betegnes som »løsagtige«, »bundløsnagtige«, »ondskabsfulde«, »raa«, »frække« o. lign., da er der noget deri, som oprører mig, og jeg kan ikke forstaa, at de Mænd og Kvinder, der har denne Opfattelse af dem, egner sig til at tage sig af dem, hverken som Ledere af Hjem for dem, eller som Ledere af de Institutioner, der har med Behandlingen af dem at gøre, eller som Tilsynshavende eller Raadgivere ved saadanne Hjem eller Institutioner.

Lad mig tilføje, at mit Kendskab til den Slags Børn, der her er Tale om, ikke er en rent teoretisk; jeg har i 7 Aar af mit Liv arbejdet og levet blandt den Del af Befolkningen, som undertiden kaldes »Bærmen«, dels herhjemme og dels i Londons fattigste og elendigste Kvarterer, og jeg har faaet et ret nøje Kendskab til saadanne Børn, som for en vis Betragtningssmaade staar som »forbryderiske«. Det er min Erfaring, at det, naar man vil hjælpe Mennesker, enten det saa er Børn eller Voksne, gælder om at tro paa det gode i dem og tale til det bedste i dem, saa faar man det bedste i dem frem. Møder man Mennesker — og dette gælder i høj Grad Børn, der er saa instinktivt fintmærkede — med Mistro, saa lukker de sig til, bliver fjendtlige, og saa har man Trodsen og det, der *ser ud som* Bundfordærvethed.

Selvfølgelig er jeg ikke uvidende om, at der kan findes slette Tilbøjeligheder hos Børn; men Børneopdragere er sikkert paa Vildspor, naar der for deres Opfattelse er en bestemt Klasse Børn, der er »forbryderiske«, eller naar de kan stemple